

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Co/59/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4314212311
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavel Lukáč
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4314212311.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Lukáča a členov senátu JUDr. Romana Greguša a JUDr. Jána Bzdúška, v právnej veci žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovaným: 1./ G. M., nar. XX. XX. XXXX, XXX XX W. P. 37, 2/ P. N., nar. XX. XX. XXXX, XXX XX L. M. W. XX, X./ J. F., nar. XX. XX. XXXX, P. D. XXX/XX, XXX XX C., X./ N. F., nar. XX. XX. XXXX, P. D. XXX/XX, XXX XX C., o zaplatenie sumy 3 898,29 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej v 2. rade proti I. výroku rozsudku Okresného súdu Levice, č. k. 16C/160/2015-240 zo dňa 04. 06. 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Levice č. k. 16C/160/2015-240 zo dňa 04. 06. 2018 v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému v 1. rade a žalovanej v 2. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/5 zo sumy 3.898,29 eura s úrokom za úver vo výške 7,49 % ročne zo sumy 2.750,24 eura od 19. 12. 2013 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.898,29 eura od 19. 12. 2013 do zaplatenia, žalovaný v 1. rade najviac vo výške 60 eur a žalovaná v 2. rade najviac vo výške 3.130,39 eura, a to v opakujúcich sa a budúcnosti splatných splátkach každý po 25 eur mesačne, ktoré sú žalovaný v 1. rade a žalovaná v 2. rade povinní platiť žalobcovi do 28. dňa toho ktorého mesiaca s účinnosťou od mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom rozsudok nadobudne právoplatnosť až do úplného zaplatenia s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia (I. výrok), žalovanej v 3. rade a žalovanému v 4. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.898,29 eura s úrokom za úver vo výške 7,49 % ročne zo sumy 2.750,24 eura od 19. 12. 2013 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.898,29 eura od 19. 12. 2013 do zaplatenia, a to v opakujúcich sa a budúcnosti splatných splátkach každý po 25 eur mesačne, ktoré sú žalovaná v 3. rade a žalovaný v 4. rade povinní platiť žalobcovi do 28. dňa toho ktorého mesiaca s účinnosťou od mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom rozsudok nadobudne právoplatnosť až do úplného zaplatenia s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia a s tým, že plnením žalovaných v 1. a 2. rade zaniká v rozsahu ich plnenia ich povinnosť zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu s príslušenstvom (II. výrok), vo zvyšnej časti vo vzťahu k žalovaným v 1. a 2. rade súd žalobu žalobcu zamietol (III. výrok), žalobcovi proti žalovaným v 3. a 4. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (IV. výrok), žalovanému v 1. rade proti žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal (V. výrok) a žalovanej v 2. rade proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60 % (VI. výrok).

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 1, § 2 ods. 1 zákona č. 310/1992 Z. z. o stavebnom sporení v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 1 ods. 1, ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch), § 52 ods. 1, § 463 ods. 1, ods. 2, § 464, § 465, § 470 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len OZ), § 497, § 506, § 303, § 306 ods. 1, § 307 ods. 1, § 344, § 349 ods. 1, § 351 ods. 1, ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len ObZ), a v časti trov s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1, ods. 2, § 262 ods. 1 CSP zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Súd prvej inštancie uviedol, že súd sa v prvom rade zaoberal základom právneho vzťahu a zistil, že žalobca ako veriteľ a J. R., zomr. XX. XX. XXXX ako dlžník dňa 06. 07. 2006 uzavreli zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, na základe ktorej bol J. R., zomr. XX. XX. XXXX poskytnutý mimoriadny medziúver vo výške 3.319,39 eura, ktorý sa J. R., zomr. XX. XX. XXXX zaviazala splácať podľa dohodnutých podmienok, pričom žalovaná v 3. rade a žalovaný v 4. rade ako ručiteľia prehlásili, že na seba berú voči veriteľovi povinnosť uspokojiť pohľadávku, ak ju neuspokojí dlžník. Rovnako bolo preukázané, že J. R., zomr. XX. XX. XXXX dohodnuté podmienky splácania úveru nedodržiavala a počas života jej boli viackrát účtované poplatky za upomienky, ako aj predžalobné upomienky, dokonca dňa 05. 10. 2009 došlo k zmene splátkového plánu, avšak ani ten nedodržiavala a boli jej viackrát účtované poplatky za upomienky a tiež predžalobné upomienky a dňa 04. 06. 2010 opätovne došlo k zmene splátkového plánu. Posledný vklad bol realizovaný dňa 11. 04. 2011, následne dňa XX. XX. XXXX J. R. zomrela a zo strany dedičov, ako ani ručiteľov neboli realizované žiadne vklady, preto žalobca podaním zo dňa 27. 11. 2013 zaslal žalovaným v 1. až 3. rade, ako aj L. M. a T. M. odstúpenie od zmluvy, v rámci ktorého uviedol, že dlžníčka J. R., ktorá zomrela dňa XX. XX. XXXX, čerpala úver v U. stavebnej sporiteľni, a.s. na základe Zmluvy o mimoriadnom medziúvere č. 2525395 4 03 a stavebnom úvere č. 2525395 7 02 zo dňa 06. 07. 2006 (žalovanej v 3. rade dodal, že v tomto vzťahu vystupovala ako ručiteľka). Okrem toho dodal, že na základe Osvedčenia o dedičstve po neb. J. R. č. k. 2D/101/2011 a 1Dnot 138/2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18. 06. 2013 boli ustanovení ako dedičia majetku zomrelej dlžníčky, čím nadobudli práva a povinnosti dlžníka vyplývajúce zo Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere. Tiež dodal, že písomne ich upozornil, že finančné prostriedky, ktoré boli poskytnuté na základe Zmluvy o mimoriadnom medziúvere č. 2525395 4 03 a stavebnom úvere č. 2525395 7 02 zo dňa 06. 07. 2006 boli povinní spoločne s ďalšími dedičmi v pomere splácať riadne a včas, pričom každá splátka bola splatná prvého každého mesiaca a musela byť uhradená veriteľovi do 15. dňa v mesiaci. Na základe vyššie uvedeného oznámil, že nakoľko zročné splátky neboli uhradené, zostali v omeškaní na účte stavebného sporenia s viac ako dvomi vkladmi po dobu dlhšiu ako dva mesiace a na účte mimoriadneho medziúveru s viac ako dvomi splátkami, U. stavebná sporiteľňa, a.s. týmto v súlade s čl. VI. a VII. úverovej zmluvy odstupuje od Zmluvy o mimoriadnom medziúvere č. 2525395 4 03 a stavebnom úvere č. 2525395 7 02 a zároveň požadoval okamžité vrátenie poskytnutých úverových prostriedkov vo výške 3.886,27 eura. Žalovaní v 1. až 3. rade odstúpenie od zmluvy prevzali osobne. Uvedené bolo oznámené aj žalovanému v 4. rade a to podaním zo dňa 27. 11. 2013 a tiež mu bol zaslaný na vedomie rovnopis listu zo dňa 27. 11. 2013 a zároveň bol upozornený, že ak dlžník celý dlh v stanovenej lehote neuhradí, žalobca pristúpi k vymáhaniu svojej pohľadávky súdnou cestou a následne prostredníctvom exekútora v zmysle zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti aj voči žalovanému v 4. rade ako ručiteľovi, ak nesplní pohľadávku v primeranej lehote po uplynutí doby poskytnutej dlžníkovi na plnenie. Predmetné podanie žalovaný v 4. rade osobne prevzal dňa 02. 12. 2013. Hodnotiac uvedené odstúpenie od zmluvy, súd dospel k záveru, že odstúpenie od zmluvy je platným právnym úkonom. Mal pritom za to, že od zmluvy možno odstúpiť, ak to ustanovuje zmluva alebo zákon (§ 344 Obchodného zákonníka) a aj v prípade, ak by zmluva uzatvorená medzi zmluvnými stranami neobsahovala možnosť od nej odstúpiť, tak v zmysle § 506 Obchodného zákonníka by mohol veriteľ od zmluvy odstúpiť za predpokladu, že dlžník je v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace a veriteľ podľa tohto zákonného ustanovenia je tiež oprávnený požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi. Čo sa týkalo aplikácie Obchodného zákonníka na predmetný právny vzťah, súd zaoberajúc sa námietkou žalovanej v 2. rade ohľadom oprávnenosti a aj výšky uplatnenej pohľadávky v predmetnom konaní, ako aj rozpor s konaním a postupom žalobcu pri vzniku zmluvného vzťahu a to so zákonom o ochrane spotrebiteľa, mal za to, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovanými založený zmluvou o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere dňa 06. 07. 2006 primárne upravuje zákon č. 310/1992 Z. z. o stavebnom sporení v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy a podporne je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného

zákonníka, ktorý v ustanovení § 497 a nasl. upravuje zmluvu o úvere, teda aj pri odstúpení od zmluvy je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Vychádzal pritom z toho, že právny vzťah Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere uzatvorenej dňa 06.07.2006 bol primárne upravený zákonom č. 310/1992 Z. z. o stavebnom sporení v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, ktorý stanovuje základné zásady a podmienky stavebného sporenia, stavebného úveru a medziúveru. Z uvedeného dôvodu treba na právny vzťah strán sporu primárne aplikovať ustanovenia zákona č. 310/1992 Z. z. o stavebnom sporení a podporne aplikovať aj ustanovenia Obchodného zákonníka, ktorý v ustanovení § 497 a nasl. upravuje zmluvu o úvere. Mal tiež za to, že charakter tejto zmluvy ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere vylučuje ustanovenie § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31. 12. 2007, podľa ktorého sa tento zákon nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. Ani ustanovenie § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzatvorenia predmetnej zmluvy nepovažovalo takúto zmluvu za spotrebiteľskú, pretože výslovne uvádza, že spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné doplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55. Nemožno preto súhlasiť s tvrdením žalovanej v 2. rade, že v danom prípade išlo o spotrebiteľskú zmluvu a zo strany žalobcu jeho konaním a postupom vznikol rozpor pri vzniku zmluvného vzťahu a to so zákonom o ochrane spotrebiteľa. Následne súd skúmajúc zmluvný vzťah ustálil, že zmluva obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom č. 310/1992 Z. z. o stavebnom sporení a tiež Obchodného zákonníka, ako aj dlžná suma bola správne vypočítaná a vyplývala z listinných dôkazov, konkrétne z výpisov z účtu. Z výpisu z účtu odstúpeného medziúveru vyplývalo, že dňa 08. 08. 2006 boli z účtu odpočítané poplatky za spracovanie SÚ/MÚ vo výške 116,18 eura, za zmenku vo výške 16,60 eura, za vedenie účtu vo výške 11,95 eura a to z výplaty medziúveru, v dôsledku čoho v položke výplata medziúveru je hodnota 2.655,51 eura a následne dňa 07. 09. 2006 bola doplatená výplata medziúveru vo výške 531,10 eura. Okrem toho počas obdobia účinnosti zmluvného vzťahu boli účtované úroky za úver vo výške 12,76 eura, 19,95 eura, 85 x 20,72 eura, 18,65 eura a po odstúpení 1,72 eura, 10,30 eura, poplatky za vedenie účtu vo výške 12,95 eura, 14,94 eura, 14,90 eura, 16 eur, 25 eur, 25 eur, 29 eur, prechod na EUR vo výške 0,02 eura, 0,03 eura, 0,02 eura, poplatky za 1. upomienku vo výške 2 x 3 eurá, poplatky za 2. upomienku vo výške 16,60 eura, 3 x 16,50 eura, 2 x 18 eura, (dňa 31. 12. 2009 bol poplatok za 2. upomienku pripočítaný a tiež odpočítaný, a preto súd naň neprihliadal) predžalobné upomienky vo výške 24,90 eura, 24,80 eura, 3 x 25 eur, poplatok za zmenu splátkového plánu s upomienkou vo výške 19,90 eura (dňa 05. 10. 2009) a vo výške 19,90 eura (dňa 04. 06. 2010) a prichádzali vklady vo výške 1.016,94 eura (v rámci výpočtu boli odpočítané 2 x 9,28 eura) a tiež vzniklo započítanie pohľadávky vo výške 41,26 eura (dňa 10. 07. 2009), vo výške 47,86 eura (23. 11. 2010). Od úmrtia právnej predchodkyne žalovaných v 1. až 3. rade dňa 29. 05. 2011 neboli vykonané žiadne vklady, posledný vklad bol 11. 04. 2011, následne boli účtované úroky za úver, poplatok za 1. upomienku, poplatok za 2. upomienku, predžalobná upomienka, 2 x poplatok za vedenie účtu MÚ a ku dňu 27. 11. 2013 došlo k čiastočnému vyrovnaníu medziúveru sumou 569,15 eura. Čiastočnému vyrovnaníu medziúveru predchádzalo odstúpenie od úverovej zmluvy, v rámci ktorého boli žalovaní upozornení, že dlžná suma vo výške 3.886,27 eura, pozostávajúca z istiny 2.750,24 eura (poskytnutá suma 3.319,39 eura - 569,15 eura) a nezaplatených úrokov za úver a z nezaplatených poplatkov ku dňu odstúpenia od zmluvy v celkovej výške 1.136,03 eura sa naďalej v časti istiny úročí dohodnutým úrokom za úver vo výške 7,49 % ročne. Účinnosť odstúpenia nastala dňa 18. 12. 2013, preto dlžná suma ku dňu účinnosti odstúpenia od zmluvy predstavovala sumu 3.898,29 eura, pričom pozostáva z istiny 2.750,24 eura, z nezaplatených úrokov za úver a z nezaplatených poplatkov vo výške 1.148,05 eura (navýšené o úročené istiny do dňa 18. 12. 2013, t. j. o sumu 1,72 eura a 10,30 eura, vid' výpis). Následne žalobca úročil celý zostatok dlhu úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne. Z výpisu z účtu stavebného sporenia vyplývalo, že dňa 10. 03. 2006 bol účtovaný poplatok za uzatvorenie zmluvy vo výške 33,19 eura, za vedenie účtu vo výške 11,95 eura a následne boli poukázané vklady vo výške 45,14 eura, 36 x 16,60 eura, 14 eur, 10 x 20 eur, 52 eur, 7,12 eura, 2 x 9,28 eura a taktiež štátne prémie vo výške 7,83 eura, 18,92 eura, 18,68 eura, 11,45 eura, 26 eur, 8,57 eura, ako aj úroky - sporenie 0,22 eura, 3,23 eura, 5,80 eura, 8,70 eura, 9,68 eura, 11,63 eura, 11,43 eura, 10,45 eura. Okrem toho boli odpočítavané dane zrážkou vo výške 0,03 eura, 0,60 eura, 1,10 eura, 1,65 eura, 1,83 eura, 2,20 eura, 2,17 eura, 1,98 eura, prechod na eura vo výške 0,02 eura, 0,02 eura, 0,02 eura, poplatky za vedenie účtu vo výške 11,95 eura, 12,95 eura, 14,94 eura, 14,90 eura, 16 eur, 18 eur, 12 eur, 11 x 0,99 eura, poplatky za 1. upomienku vo výške 3 x 3 eurá, poplatky za 2. upomienku vo výške 16,60 eura, 2 x 16,50 eura, 3 x 18 eur, predžalobné upomienky vo výške 24,90 eura, 24,80 eura, 4 x 25 eur, započítanie pohľadávky vo výške 41,26 eura (dňa 10. 07. 2009) a vo výške 47,86 eura (dňa 23. 11. 2010). Od úmrtia právnej predchodkyne zo strany žalovaných v 1. až 3. rade dňa 29. 05. 2011 neboli vykonané žiadne

vklady, posledný vklad bol 11. 04. 2011, následne boli účtované poplatok za 1. upomienku vo výške 3 eurá, poplatok za 2. upomienku vo výške 18 eur, predžalobná upomienka vo výške 25 eur, dňa zrážkou vo výške 2,20 eura, 2,17 eura, 1,98 eura, poplatok za vedenie účtu vo výške 12 eur a 11 x 0,99 eura, získanie informácie z CRO vo výške 10 eur a pripísané sumy štátnej prémie vo výške 8,57 eura a tiež úroky - sporenie vo výške 11,63 eura, 11,43 eura a 10,45 eura, v dôsledku čoho nasporená suma ku dňu 27. 11. 2013, t. j. ku dňu odstúpenia od zmluvy predstavovala sumu 569,15 eura. Vychádzajúc z listinných dôkazov predložených žalobcom súd mal za to, že žalovaní v konaní nepredložili žiadne dôkazy, spochybňujúce správnosť výšky žalovanej sumy, ako ani nepreukázali, že by po smrti poručiťky uskutočnili čo i len jeden vklad, preto súd ustálil, že žalobca v konaní preukázal dôvodnosť a oprávnenosť žalovanej pohľadávky vrátane žalovaného príslušenstva tak, ako je uvedené v predmetnom bode, t. j. dlžná suma vo výške 3.898,29 eura pozostávala z istiny 2.750,24 eura (poskytnutá suma 3.319,39 eura - 569,15 eura) a nezaplatených úrokov za úver a z nezaplatených poplatkov ku dňu odstúpenia od zmluvy v celkovej výške 1.148,05 eura a odo dňa nasledujúceho po účinnosti odstúpenia od zmluvy, t. j. odo dňa 19. 12. 2013 bola istina úročená dohodnutým úrokom za úver vo výške 7,49 % ročne a celý zostatok dlhu úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne.

4. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že sa zaoberal skúmaním namietanej pasívnej vecnej legitímácie a to vo vzťahu k dedičom, t. j. žalovanému v 1. rade a žalovanej v 2. rade a mal za to, že ani práva, ani povinnosti vyplývajúce z občianskoprávných, resp. obchodno-právných vzťahov nezanikajú smrťou svojich subjektov, ale prechádzajú spravidla na ich dedičov. Smrťou dlžníka povinnosť zásadne nezanikne; zanikajú iba také povinnosti, ktoré mal osobne vykonať dlžník. Zákon výslovne ustanovuje, že dedič zodpovedá do výšky ceny nadobudnutého dedičstva, za primerané náklady spojené s pohrebom poručiťka, za poručiťkove dlhy, ktoré na neho prešli poručiťkovou smrťou (§ 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V ustanovení § 470 Občianskeho zákonníka zákon zakotvuje dôležitú zásadu na ochranu dedičov. Do dedičstva totiž nepatria iba aktíva (existujúci majetok a pohľadávky) poručiťka, ale aj jeho dlhy. Dedenie by malo byť na prospech dediča, nie na jeho ťarchu. Preto zákon zakotvil zásadu, že dedič zodpovedá iba za dlhy, ktorých výška nepresahuje výšku ceny nadobudnutého dedičstva. Dedič teda neručí za dlhy dedičstvom, ale tým, čo nadobudol (in natura), ale ručí celým svojím majetkom, avšak iba do tej hodnoty, akú cenu má dedičstvo, ktoré nadobudol. Zmyslom tejto úpravy je, aby sa dedič dedením nedostal do horšej majetkovej situácie, než akú mal pred dedením, a aby bol chránený pred negatívnym dopadom dedenia. Zodpovednosť má iba ten dedič, ktorý skutočne dedičstvo nadobudol. Kto dedil a v akej hodnote je známe aj potvrdené rozhodnutím súdu o dedičstve alebo osvedčením o dedičstve, ktoré vydá notár. Z týchto rozhodnutí je zrejmé, v akej (čistej) hodnote dedič dedičstvo nadobudol. Zaoberajúc sa námietkou žalovaného v 1. rade, v rámci ktorej uviedol, že dedičstva sa vzdal voči súrodencom, súd preskúmajúc dedičské konanie zistil, že pôvodné dedičské konanie sa viedlo pred Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp. zn. 2D/101/2011 a skončilo sa vydaním osvedčenia o dedičstve dňa 31. 05. 2013, v rámci ktorého bola uzatvorená dedičská dohoda, v zmysle ktorej nehnuteľnosti v kat. území Spišská Nová Ves, evidované na LV číslo XXXX pod B7 v celku v hodnote 21.800 eur, účet stavebného sporenia číslo 2525395 7 02, vedený v U. stavebnej sporiteľni, a.s., v celku v hodnote 616,27 eura, pasíva - pohľadávku veriteľa, ktorým je U. stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská 30, 820 05 Bratislava podľa Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere č. 2525395 4 03 a č. 2525395 7 02 zo dňa 06. 07. 2006 vo výške 3.735,20 eura, pohľadávku veriteľa, ktorým je Mesto Spišská Nová Ves, sídlom Radničné námestie 7, 052 70 Spišská Nová Ves, IČO: 329614 z titulu nedoplatku na miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady vo výške 8,05 eura, pohľadávku veriteľa, ktorým je Pohotovosť s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava IČO 35807598 z titulu Zmluvy o úvere č. 704300385 vo výške 464 eur nadobúdajú dedičia v zákonných podieloch, každý z nich v 1/5-ine, cenný papier - vkladnú knižku číslo 0520792056/0900, ktorá je vedená v P. v celku v hodnote 6,64 eura, účet - číslo XXXXXXXXXXX/XXXX P. senior, ktorý je vedený v P. sporiteľni, a.s. v celku vo výške 5,40 eura nadobudla dcéra poručiťky - žalovaná v 3. rade v celku bez povinnosti výplaty ustupujúcich spoludedičov. Okrem toho všeobecná cena majetku bola stanovená sumou 22.428,31 eura, výška dlhov 4.207,25 eura, teda čistá hodnota dedičstva 18.221,06 eura. Z obsahu dedičského spisu však tiež vyplývalo, že do konania vstúpila Profesionálna dražobná spoločnosť, s.r.o., ktorá oznámila, že na základe návrhu Spoločenstva vlastníkov bytov Brezová 26 ako prednostného záložného veriteľa zo zákonného záložného práva v zmysle § 15 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, vykoná dobrovoľnú dražbu nehnuteľností a to byt č. 2 na prízemí bytového domu Q. v P. M. F., č.s. XXXX, vchod XX, zapísaný na LV č. XXXX, nachádzajúci sa na parcele č. 7239 o výmere 254 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku 935/10000,

k.ú. P. M. F., obec P. M. F., okres P. M. F., P. katastra P. M. F.. Následne bolo oznámené začatie výkonu záložného práva a vymáhaný nárok v celkovej výške 1.138,56 eura a tiež doručené oznámenie o dobrovoľnej dražbe, v rámci ktorého bolo všeobecná cena odhadu 21.800 eur, ako aj oznámenie o výsledku dobrovoľnej dražby, z ktorého vyplývalo, že cena dosiahnutá vydražením predstavovala sumu 16.500 eur. Z podania Profesionálnej dražobnej spoločnosti, s.r.o., zo dňa 26. 03. 2013 vyplývalo, že cena dosiahnutá vydražením predstavovala sumu 16.500 eur a z nej bola uspokojená suma 1.322,88 eura, náklady dražby a odmena dražobníka 2.509,04 eura, v dôsledku čoho došlo k odovzdaniu sumy 12.668,08 eura do notárskej úschovy na Notárskom úrade JUDr. Alexandra Demetera. V rovnaký deň bolo datované aj potvrdenie o splatení ceny dosiahnutej vydražením. Podaním zo dňa 25. 04. 2013 JUDr. Alexander Demeter - notár žiadal o zahrnutie zostávajúcej časti výťažku dražby v sume 12.668,08 eura do aktív dedičstva. Napriek tomu súdny komisár vydal vyššie uvedené osvedčenie o dedičstve zo dňa 31. 05. 2013, preto dňa 22. 07. 2013 bol Okresnému súdu Spišská Nová Ves zaslaný podnet zo strany JUDr. Alexandra Demetera - Notára, v rámci ktorého uviedol, že do dedičstva neboli pojaté finančné prostriedky zložené v notárskej úschove, predstavujúce ostávajúcu časť výťažku dražby vo výške 12.668,08 eura, pričom budú ešte znížené o náklady úschovy. Vec bola zapísaná pod sp. zn. 8D/136/2013 a dňa 07. 03. 2014 bolo vydané osvedčenie o dedičstve, v rámci ktorého aktíva predstavovali sumu 12.668,08 eura a pasíva 476,34 eura, ktoré však dedičia neuznali, preto čistá hodnota dedičstva predstavovala sumu 12.668,08 eura a bola znížená o náklady úschovy notára JUDr. Alexandra Demetera a o sumu 203,62 eura (odmenu a náhradu hotových výdavkov súdneho komisára) a rozdelená medzi štyroch dedičov s výnimkou žalovaného v 1. rade, ktorý sa v prospech ostatných dedičov svojho spoluvlastníckeho podielu vzdal. Rovnako tak zo spisu vyplývalo, že žalovaný v 1. rade doručil Okresnému súdu Spišská Nová Ves Prehlásenie o odmietnutí dedičstva, datované 11. 02. 2014, v rámci ktorého uviedol, že pod sp. zn. 2D/101/2011 žiadal a zároveň prehlásil, že dedičstva po nebohej sa zrieka. Z tohto titulu bol uvedený do omylu zo strany JUDr. Ladislava Borského a JUDr. Alexandra Demetera, že po nebohej zostali iba veľmi vysoké dlhy, preto sa zriekol dedičstva a dlhov v prospech súrodencov. Vychádzajúc z uvedeného súd mal za to, že pri ustálení čistej hodnoty dedičstva, akceptujúc zákonnú zásadu, že dedič sa dedením nemôže dostať do horšej situácie ako pred nadobudnutím dedičstva, hodnotil samostatne výsledky dedičského konania a to v ich vzájomnej súvislosti a mal za to, že v rámci pôvodného dedičského konania t. j. vedeného pod sp. zn. 2D/101/2011, došlo k prededeniu nehnuteľnosti - bytu č. X na prízemí bytového domu Q. XX v P. M. F., č.s. XXXX, vchod XX, zapísaný na LV č. XXXX, nachádzajúci sa na parcele č. 7239 o výmere 254 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku 935/10000, k. ú. P. M. F., obec P. M. F., okres P. M. F., P. katastra P. M. F., ktorý však v čase vydania osvedčenia o dedičstve nebol spôsobilým predmetom dedičského konania (nebol už vo vlastníctve poručiťky), ale predmetom dedičského konania bol zostatok z výťažku dražby, ktorý sa však v rámci pôvodného dedičského konania nevysporiadal. Preto bolo potrebné ustáliť, že nemožno do čistej hodnoty dedičstva zahrnúť nehnuteľnosť - byt č. 2 na prízemí bytového domu Q. XX v P. M. F., č.s. XXXX, vchod XX, zapísaný na LV č. XXXX, nachádzajúci sa na parcele č. 7239 o výmere 254 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku 935/10000, k. ú. P. M. F., obec P. M. F., okres P. M. F., P. katastra P. M. F., ale bolo potrebné vychádzať z výsledku dražby a vydraženej sumy vo výške 16.500 eur, z ktorej bola uspokojená suma 1.322,88 eura, náklady dražby a odmena dražobníka 2.509,04 eura, v dôsledku čoho došlo k odovzdaniu sumy 12.668,08 eura do notárskej úschovy na Notárskom úrade JUDr. Alexandra Demetera, ktorá mala byť predmetom už pôvodného dedičského konania. S poukazom na uvedené súd mal za to, že nehnuteľnosť - byt č. 2 na prízemí bytového domu Q. XX v P. M. F., č.s. XXXX, vchod XX, zapísaný na LV č. XXXX, nachádzajúci sa na parcele č. 7239 o výmere 254 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku 935/10000, k.ú. P. M. F., obec P. M. F., okres P. M. F., P. katastra P. M. F. v hodnote 21.500 eur nebol predmetom dedičského konania, a preto nemohol tvoriť ani čistú hodnotu dedičstva, ktorú mali nadobudnúť dedičia. Čo sa týkalo žalovaným v 1. rade namietaného odmietnutia dedičstva, tento úkon súd vyhodnotil za absolútne neplatný právny úkon pre jeho rozpor so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko vyhlásenie o odmietnutí dedičstva môže dedič urobiť len do jedného mesiaca odo dňa, keď bol súdom o práve dedičstvo odmietnuť a o následkoch odmietnutia upovedomený. Okrem toho dedičstvo nemôže odmietnuť dedič, ktorý svojím počínaním dal najavo, že dedičstvo nechce odmietnuť. Rovnako tak k odmietnutiu dedičstva nemôže dedič pripojiť výhrady alebo podmienky; takisto nemôže odmietnuť dedičstvo len sčasti. Takéto vyhlásenia nemajú účinky odmietnutia dedičstva. Hodnotiac konanie žalovaného v 1. rade v dedičskom konaní a tiež dodatočného dedičského konania súd mal za

to, že žalovaným v 1. rade prezentované odmietnutie dedičstva nemožno hodnotiť ako vyhlásenie o odmietnutí dedičstva, a teda aj súdny komisár správne naň neprihliadal. Bolo potrebné pritom vychádzať najmä z toho, že po poučení o práve dedičstvo odmietnuť v rámci pôvodného dedičského konania žalovaný v 1. rade v rámci svojich písomných vyjadrení uvádzal, že chce vysporiadať pozostalosť po poručiťelke v zmysle zákonných podielov. Následne prijal 1/5 z nehnuteľnosti, ako aj z účtu vedeného u žalobcu a tiež zodpovednosť za 1/5 záväzkov. Až následne v rámci dodatočného dedičského konania odmietal prijať dedičstvo a to z dôvodu veľkého počtu dlhových a predpokladu, že všetky aktíva budú poskytnuté na uspokojenie záväzkov poručiťelky. Hodnotiac uvedené, súd mal za to, že súdny komisár správne neprihliadal na úkon žalovaného v 1. rade ako na odmietnutie dedičstva, ale uzatvorenie dohody, v rámci ktorej sa žalovaný v 1. rade vzdal svojho dedičského podielu z dražby bytu v prospech ostatných dedičov. V tomto ohľade bolo potrebné ustáliť, že žalovaný v 1. rade ako dedič z dedičstva po poručiťelke nadobudol 1/5 z hodnoty uvedenej na účte stavebného sporenia číslo 2525395 7 02, vedený v U. stavebnej sporiteľni, a.s., v celku v hodnote 616,27 eura ku dňu smrti poručiťelky a tiež sumu 60 eur. Keďže suma 616,27 eura bola v plnom rozsahu skonsumovaná zo strany žalobcu a to jednak na úhrady vykonané na účte stavebného sporenia po smrti poručiťelky a následne v zmysle článku VII. bod 9 Úverovej zmluvy došlo k zúčtovaniu nasporených prostriedkov na konte sporenia s kontom medziúveru vo výške 569,15 eura, súd mal za to, že uvedenou sumou v rozsahu 1/5 sa žalovaný v 1. rade už podieľal na záväzku poručiťelky, a teda jeho zodpovednosť za ostatné pasíva, či už prihlásené, ako aj neprihlásené, mohla byť len do výšky 60 eur, ktorú získal v rámci dedičského konania. Súd akceptoval pritom zásadu, že žiadny dedič sa dedičským konaním nemôže dostať do horšej situácie ako pred nadobudnutím dedičstva, a teda napriek existencii osvedčenia o dedičstve zo dňa 31. 05. 2013, mal za to, že každý dedič zodpovedá za dlhy poručiťelky len do výšky skutočne nadobudnutého dedičstva a v prípade, ak takáto suma priamo nevyplýva z dedičského rozhodnutia, súd je oprávnený výšku zodpovednosti dedičov sám určiť, čo bol aj daný prípad. Preto neobstoja argumenty žalobcu, že žalovaný v 1. rade dedil na základe osvedčenia o dedičstve zo dňa 31. 05. 2013 neakceptujúc pritom dodatočné dedičské konanie. Rovnako tak nemožno vychádzať len z ocenenej hodnoty nehnuteľnosti, najmä keď v ďalšom konaní bolo preukázané, že nehnuteľnosť bola vydražená za nižšiu sumu a z tejto sumy bola uhradená prednostná pohľadávka a tiež náklady dražby, čo boli tiež záväzky poručiťelky, za ktoré zodpovedali dedičia. Ohľadom žalovanej v 2. rade súd mal za to, že táto dedičstvo nadobudla v plnom rozsahu, avšak po odpočítaní už vykonaných úhrad, t. j. úhrada 1/5 zo sumy 616,27 eura a tiež úhrady 1/4 z prednostnej pohľadávky, 1/4 z nákladov dražby a 1/4 nákladov úschovy, čistá hodnota dedičstva, v rámci ktorej zodpovedá za ďalšie záväzky poručiťelky predstavovala sumu 3.130,39 eura. V tomto ohľade súd dodáva, že nemôže akceptovať vyčíslenie žalovanou v 2. rade vo výške 3.079,25 eura, pretože žalovaná v 2. rade neozrejmla ako k tejto sume dospela a tiež nepreukázala, že táto suma jej bola skutočne z dedičstva vyplatená. Navyiac, súd dodáva, že z výťažku dražby v rámci dodatočného dedičského konania bola hneď odpočítaná aj odmena a náhrada hotových výdavkov súdneho komisára, ktoré však nie sú záväzkom poručiťelky, ale sú priamo záväzkom dedičov, a preto tieto nemožno zohľadniť pri výpočte čistej hodnoty dedičstva. Čo sa týkalo žalovanou v 2. rade namietaných úhrad záväzkov poručiťelky vo výške 2.500 eur, tak v tomto ohľade je potrebné súhlasiť so žalobcom, že tieto záväzky nepreukázala, avšak súd dodáva, že dedičia zodpovedajú do výšky skutočne nadobudnutého dedičstva nielen za záväzky prihlásené do dedičského konania, ale aj za ostatné neprihlásené záväzky, a preto argument, že výška dlhových poručiťelky nemohla byť vo výške 2.500 eur, je irelevantný. K ďalším argumentom žalovanej v 2. rade (ohľadom zodpovednosti dedičov za dlhy poručiťelky a ich solidaritu) žalobca uviedol, že tento názor žalovanej v 2. rade je v rozpore s právnou úpravou a to konkrétne ustanovením § 470 Občianskeho zákonníka, ktoré viaže mieru zodpovednosti dediča za dlhy poručiťelky cenou majetku, ktorú dedič po poručiťelovi zdedil. Pri skúmaní miery zodpovednosti dediča za dlhy poručiťelky teda treba zistiť hodnotu majetku, ktorú nadobudol a do takto zistenej výšky je potom dedič zodpovedný veriteľom poručiťelky za dlhy. Čo sa týkalo dohody, mal za to, že dohody o vyporiadaní majetku nie sú záväzné pre tretie osoby a dedením sa na strane dedičov zakladá pasívna solidarita vo vzťahu k veriteľom poručiťelky. Dedičia teda spoločne a nerozdielne zodpovedajú za dlhy poručiťelky, pričom, ako už bolo uvedené, miera zodpovednosti každého z nich voči veriteľom je určená cenou dedičstva, ktoré nadobudli. Ak dedičia uzatvorili ohľadom zodpovednosti za dlhy dohodu, ktorou určili pomer zodpovednosti jednotlivých dedičov, určujú si len mieru regresného nároku medzi sebou v prípade, ak jeden z dedičov splní viac než ako znela dohoda. Vo vzťahu k tretím osobám dedičia jednoducho nemôžu autoritatívne určiť, ktorý z dedičov bude zodpovedať v akom rozsahu, nakoľko túto otázku rieši ustanovenie právneho predpisu, teda § 470 Občianskeho zákonníka. K uvedenému názoru žalobcu súd uvádza, že súhlasí s názorom žalobcu v tom rozsahu, že ustanovenie § 470 Občianskeho zákonníka viaže mieru zodpovednosti dediča za dlhy poručiťelky cenou majetku, ktorú

dedičia po poručiteľovi zdedili. Uvedené však ani dedičia nenamietali, práve naopak žiadali zaviazat' na úhradu do výšky nadobudnutého dedičstva. Vychádzajúc z uvedeného následne súd opätovne zdôrazňuje, že pri skúmaní miery zodpovednosti dediča za dlhy poručiteľa treba zistiť hodnotu majetku, ktorý nadobudol a do takto zistenej výšky je potom dedič zodpovedný veriteľom za dlhy poručiteľa. Ak prebiehalo aj dodatočné dedičské konanie, toto konanie nemožno oddeliť od hlavného dedičského konania, a tieto konania treba hodnotiť vo vzájomnej súvislosti, čo aj súd urobil a vysvetlil v bodoch 64 a 65. Následne súd dáva žalobcovi do pozornosti existenciu § 470 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho nemožno súhlasiť so žalobcom, že by v rámci dedičského konania išlo len o dohodu dedičov o vyporiadaní majetku, ktorá nie je záväzná pre tretie osoby. Súd poukazuje najmä na to, že dohoda dedičov nezakladá ich solidaritu, čo by žalobcom opisovaná dohoda zakladala. V tomto ohľade súd musí konštatovať, že argumenty žalobcu sú protirečivé. Na jednej strane žalobcu nežaluje všetkých dedičov, majúť za to, že nezodpovedajú rukou spoločnou a nerozdielnou a na druhej strane uvádza, že dedením sa zakladá pasívna solidarita. Následne žalobca vo vyjadreniach pokračuje tým argumentom, že miera zodpovednosti každého z dedičov voči veriteľovi je určená cenou dedičstva, ktorú nadobudol. Uvedené súd vyhodnotil ako nesprávny výklad právnych predpisov zo strany žalobcu a mal za to, že dohoda dedičov nezakladá solidaritu, ale predstavuje delenú zodpovednosť dedičov za dlhy poručiteľa. Súd mal za to, že spôsob, akým dedičia zodpovedajú za dlhy poručiteľa, vyplýva priamo z ustanovenia § 470 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ide o delenú zodpovednosť, podľa ktorej dedičia zodpovedajú za dlhy poručiteľa v pomere k hodnote, v akej nadobudli dedičstvo, a preto nebola dôvodná námietka žalovaných, že by mali byť žalovaní všetci dedičia. Rovnako tak neobstálo tvrdenie žalobcu, že pri určení pomeru zodpovednosti dedičov za dlhy poručiteľky išlo o dohodu, ktorá nemá voči nemu účinnosť, pretože spôsob, akým dedičia zodpovedajú za dlhy poručiteľa vyplýva zo zákona a nie z dohody dedičov. Iná situácia ako pri žalovaných v 1. a 2. rade nastala pri žalovanej v 3. rade, ktorá síce je označená ako dedička, avšak do zmluvného vzťahu vstupovala aj ako ručiteľka, a teda bolo potrebné ustáliť, že v rozsahu 1/5 dlhu, najviac do výšky nadobudnutého dedičstva, zodpovedá za záväzok poručiteľky ako dedička, avšak v prípade, ak dedičia nesplnia záväzok, zodpovedá za celý záväzok ako ručiteľka. Teda ručiteľský záväzok skonzumoval záväzok žalovanej v 3. rade ako dedičky v rámci tohto konania. Rozdiel je len v tom, že sumu, ktorú žalovaná v 3. rade uhradí nad rozsah svojej dedičskej povinnosti, t. j. nad sumu 3.130,39 eura, môže si uplatniť voči ostatným dedičom, ktorí svoj záväzok neuhradili. V zmysle § 308 Obchodného zákonníka žalovaná v 3. rade získa práva veriteľa voči neplatiacim dedičom. Bolo potrebné pritom vychádzať z toho, že ručenie je právny pomer medzi ručiteľom a veriteľom, obsahom ktorého je záväzok, že ak dlžník voči veriteľovi nesplní svoj záväzok, uspokojí ho ručiteľ. Ručiteľský záväzok je akcesorický, t. j. vedľajší, závislý čo do svojho vzniku, zániku, platnosti a spravidla aj obsahu od záväzku medzi dlžníkom a veriteľom, ktorý je hlavný, určujúci. Ručiteľský záväzok je záväzkom subsidiárnym, lebo povinnosť ručiteľa splniť záväzok má vo vzťahu k primárnej povinnosti dlžníka podpornú povahu. Ručiteľ je povinný plniť až vtedy, keď dlžník nesplní svoj splatný záväzok napriek písomnej výzve veriteľa, aby plnil. Ručiteľ tu vystupuje ako náhradný dlžník. Medzi dlžníkom a ručiteľom nie je v zásade vzťah solidárny. Odkázal na judikát R 11/2001, v zmysle ktorého - vzťahu, ktoré vznikajú pri zabezpečení záväzkov z úverovej zmluvy, sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka. Použitie Obchodného zákonníka na tieto vzťahy účastníci nemôžu dohodou vylúčiť. Pre vznik povinnosti splniť dlh ručiteľom je rozhodujúce, že dlžník, napriek výzve veriteľa, v primeranej lehote splatný dlh nesplnil. Odkázal tiež na judikát R 62/1973, v zmysle ktorého - na uplatnenie nároku veriteľa proti ručiteľovi dlžníka nemá vplyv na záväzok ručiteľa ani smrť dlžníka; ručiteľ tu nemôže proti veriteľovi uplatňovať námietku, že dedičia dlžníka zodpovedajú za jeho dlhy len do výšky ceny nadobudnutého majetku. Vychádzajúc z uvedeného súd mal za to, že nastali všetky predpoklady, aby si žalobca svoj splatný záväzok uplatnil nielen voči dedičom poručiteľky - dlžníčky, ale aj voči ručiteľom, nakoľko napriek výzve veriteľa, dlh poručiteľky zostal nesplatený. Ako ručiteľia v zmluvnom vzťahu vystupovali žalovaná v 3. rade a žalovaný v 4. rade, ktorí vyhlásili, že dlh uhradia, ak ho neuhradí dlžníčka. V tomto ohľade neobstojí námietka žalovaného v 4. rade, že bude uhrádzať do výšky nadobudnutého dedičstva, pretože on nebol dedičom. Ako dedička bola jeho manželka, t. j. žalovaná v 3. rade, avšak táto v spore vystupuje aj ako ručiteľka a v dôsledku neplnenia si povinností zo strany dedičov vznikla ručiteľom (žalovanej v 3. rade a žalovanému v 4. rade) povinnosť uhradiť žalovaný záväzok a to v plnom rozsahu s tým, že plnením žalovaných v 1. a 2. rade v rozsahu ich plnenia zaniká ich povinnosť uhradiť záväzok.

5. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaná v 2. rade namietla aj miestnu príslušnosť, avšak nie v odpore, ale až v podaní, v rámci ktorého sa vyjadrila k veci a ospravedlnila svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní, t. j. v podaní zo dňa 09. 06. 2016. Súd majúť za to, že námietka miestnej príslušnosti bola nielen nedôvodná, ale ani nebola uplatnená včas, na ňu v zmysle § 42 CSP neprihliadal a spor

prejednal a rozhodol. Mal pritom za to, že v zmysle § 41 súd skúma miestnu príslušnosť iba na námietku žalovaného uplatnenú najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí a týmto úkonom v danom prípade bol odpor, v rámci ktorého však žalovaná v 2. rade žiadnu miestnu príslušnosť nenamietala. Okrem toho súd poukazuje na § 13 a § 14 CSP, v zmysle ktorých všeobecným súdom v danom spore je všeobecný súd žalovaného, t. j. súd v obvode, ktorého má fyzická osoba adresu trvalého pobytu. Vychádzajúc z § 37 CSP, ak je miestne príslušných niekoľko súdov, môže sa konať na ktoromkoľvek z nich, čo bol aj daný prípad a tento súd zvolil žalobca tým, že podal žalobu na miestne príslušný súd podľa adresy trvalého pobytu jedného zo žalovaných. Uvedené nespochybnil ani Najvyšší súd SR, ktorý nevyhovel návrhu žalovanej v 2. rade o prikázanie veci Okresnému súdu Spišská Nová Ves a to uznesením zo dňa 31. 01. 2017 sp. zn. 1Ndc 18/2016. S poukazom na uvedené súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná, a preto uložil žalovanému v 1. rade a žalovanej v 2. rade ako dedičom povinnosť zaplatiť žalobcovi každý po 1/5 zo sumy 3.898,29 eura s úrokom za úver vo výške 7,49 % ročne zo sumy 2.750,24 eura od 19. 12. 2013 do zaplataenia a s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.898,29 eura od 19. 12. 2013 do zaplataenia, žalovaný v 1. rade najviac 60 eur a žalovaná v 2. rade najviac 3.130,39 eura, žalovanej v 3. rade (dedička a tiež ručiteľka) a žalovanému v 4. rade ako ručiteľovi povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.898,29 eura s úrokom za úver vo výške 7,49 % ročne zo sumy 2.750,24 eura od 19. 12. 2013 do zaplataenia a s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.898,29 eura od 19. 12. 2013 do zaplataenia, s tým, že plnením žalovaných v 1. a 2. rade zaniká v rozsahu ich plnenia ich povinnosť zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu s príslušenstvom, majú pritom za to, že medzi žalovanými nešlo o záväzok solidárny. Vo zvyšnej časti, t. j. v časti nad rozsah 1/5 zo sumy 3.898,29 eura s úrokom za úver vo výške 7,49 % ročne zo sumy 2.750,24 eura od 19. 12. 2013 do zaplataenia a s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.898,29 eura od 19. 12. 2013 do zaplataenia, pri žalovanom v 1. rade najviac vo výške 60 eur a pri žalovanej v 2. rade najviac vo výške 3.115,39 eura, súd žalobu žalobcu zamietol. Súd prvej inštancie s poukazom na majetkové pomery žalovaných rozhodol o povinnosti hradiť žalovanú sumu formou splátok. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 262 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1, 2 CSP tak, že žalobcovi proti žalovaným v 3. a 4. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, žalovanému v 1. rade proti žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal a žalovanej v 2. rade proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60 %.

6. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v časti jeho I. výroku podala žalovaná v 2. rade v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedla, že má za to, že predmetné rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho posúdenia veci a vyhodnotenia dôkazov a na základe toho súd nesprávne posúdil vec a vyvodil nesprávny právny názor, nakoľko má za to, že ak v dedičskom konaní 2D 101/2011 po zosnulej J. G., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX nadobudla dlh po poručiteľke vo výške 1/5 zo sumy prihlásenej pohľadávky navrhovateľom a to 3.735,20 Eur, čiže 1/5 je 747,04 Eur, súd ju svojím rozhodnutím zaviazal zaplatiť 1/5 z 3.898,29 Eur, čo predstavuje sumu 779,66 Eur, avšak do výšky 3.130,39 Eur. Vzhľadom na uvedené, má za to, že rozhodnutie súdu je zmätočné a nevykonateľné, nejasné, má za to, že súd ju mal zaviazat' maximálne iba v tej výške, ako ju nadobudla v dedičskom konaní 2D 101/2011 po zosnulej J. G.. Taktiež má za to, že súd sa nevysporiadal s okolnosťami vzniku pohľadávky voči poručiteľke a rozporom jej vzniku a príslušenstva a to v rozpore s judikatúrou týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa a taktiež sa nevysporiadal dostatočne s premičaním nároku. Má za to, že v prípade viacerých dedičov poručiteľove dlhy prechádzajú pluralitne na všetkých dedičov pomerne, podľa hodnoty nadobudnutej časti dedičstva k hodnote celého dedičstva. Podľa jej názoru, navrhovateľ predmetným podaním na súde si mal uplatniť svoju pohľadávku voči všetkým dedičom súčasne, nakoľko ak je dedičov viac, tvoria tzv. nerozlučné spoločenstvo, čo je aj tento prípad. Na základe osvedčenia o dedičstve nadobudla čisté aktíva vo výške 3.079,25 Eur, oproti tomu uspokojila doposiaľ pohľadávky veriteľov vo výške 2.500 Eur, čiže ak uhradí ďalší dlh po poručiteľke vo výške 1/5 zo sumy prihlásenej pohľadávky navrhovateľom a to 3.735,20 Eur, t. j. 747,04 Eur, tak už uhradila pohľadávky za poručiteľku ešte vyššie ako nadobudla podiel na dedičstve. Súd sa tejto námietke venoval len okrajovo a podľa jej názoru sa s ňou nedostatočne vysporiadal. Vzhľadom na hore uvedené, navrhuje odvolaciemu súdu, aby uvedený rozsudok zrušil a v predmetnej veci rozhodol podľa jej návrhu.

7. Žalobca vo vyjadrení k podanému odvolaniu žalovanej v 2. rade uviedol, že žalovaná v 2. rade v podanom odvolaní namieta nesprávnosť rozsudku z dôvodu, že podľa jej názoru mala byť žalovaná v 2. rade zaviazaná najviac do výšky 747,04 EUR, ktorá má predstavovať podiel zodpovednosti za záväzky J. (ďalej iba „Pôvodný dlžník“), za ktorý žalovaná v 2. rade zodpovedá z titulu dedenia po pôvodnom dlžníkovi. S takýmto názorom žalobca nesúhlasí a pokladá rozhodnutie súdu prvého stupňa

za správne. Súd prvého stupňa správne zistil, že žalovaná v 2. rade nadobudla dedičstvo v pomere 1/5 z celkového dedičstva po poručiťelovi. V zmysle § 470 ods. 1 OZ je celková možná výška zodpovednosti dediča za náklady poručiťelovho pohrebu a za dlhy poručiťela obmedzená výškou ceny samotného nadobudnutého dedičstva. Kombináciou týchto dvoch ustanovení je zakotvená, súdom prvého stupňa uvedená, zásada, podľa ktorej sa dedič v dôsledku dedenia nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, než v akom sa nachádzal pred dedením. Z uvedeného vyplýva, že v prípade plurality dedičov je miera rozsahu zodpovednosti každého z nich obmedzená pomerom nadobudnutého dedičstva jednotlivými dedičmi k celku dedičstva, pričom maximálna možná výška zodpovednosti predstavuje cenu dedičstva nadobudnutého jednotlivým dedičom. Súd prvého stupňa správne zistil, že žalovaná v 2. rade v zmysle dedičského konania po poručiťelovi nadobudla dedičský podiel v rozsahu 1/5 k celku dedičstva. Súd prvého stupňa správne zistil, že celková hodnota podielu nadobudnutého dedičstva žalovanou v 2. rade predstavovala sumu 3.130,39 EUR. Žalovaná v 2. rade síce v podanom odvolaní opakovane namietala (namietala aj v prvostupňovom konaní), že splnila časť svojej zodpovednosti veriteľom poručiťela vo výške 2.500,00 EUR, avšak toto svoje tvrdenie žalovaná v 2. rade nijakým spôsobom nepreukázala, čo skonštatoval aj súd prvého stupňa v rozsudku. Súd prvého stupňa správne zistil, že pohľadávka žalobcu z úverovej zmluvy uzatvorenej s poručiťelom predstavovala sumu 3.898,29 EUR s 7,49 % p. a. úrokom zo sumy 2.750,24 EUR od 19. 12. 2013 do zaplatenia a 5,00 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 3.898,29 EUR od 19. 12. 2013 do zaplatenia (ďalej celé spolu iba „Pohľadávka“). Na základe uvedených zistení súd prvého stupňa žalovanú v 2. rade správne zaviazal zaplatiť žalobcovi pohľadávku, a to v rozsahu 1/5 (podľa dedičského podielu žalovanej v 2. rade), pričom celkovú možnú povinnosť žalovanej v 2. rade súd prvého stupňa obmedzil na výšku 3.130,39 EUR (cena dedičstva nadobudnutého žalovanou v 2. rade). Je celkom pravdepodobné, že žalovaná v 2. rade nesprávne chápe výrok rozsudku, zaväzujúci ju na plnenie. Tento výrok nie je možné chápať tak, že žalovaná v 2. rade je povinná zaplatiť žalobcovi celkovo 3.130,39 EUR. Výrok rozsudku stanovuje, že žalovaná II. je povinná zaplatiť žalobcovi 1/5 pohľadávky. Celkové obmedzenie v sume 3.130,39 EUR neznamena, že túto sumu 3.130,39 EUR je žalovaná v 2. rade povinná zaplatiť, ale že celková možná výška plnenia žalovanej v 2. rade predstavujúca 1/5 pohľadávky nesmie presiahnuť sumu 3.130,39 EUR, čo teda neznamená, že sa celková výška plnenia žalovanej v 2. rade niekedy na uvedenú sumu vôbec dostane. Žalovaná v 2. rade zároveň namietala, že si mal žalobca uplatniť žalobou nárok voči všetkým dedičom, nakoľko, majú dedičia tvoriť nerozlučné spoločenstvo. Tento svoj názor odôvodnila tvrdením, že dlhy poručiťela prešli na jeho dedičov pomerne podľa hodnoty nadobudnutého dedičstva. Už z tvrdení žalovanej v 2. rade je zrejmé, že si vzájomne odporujú. Ako sama uviedla, zodpovednosť za dlhy poručiťela prešla na jeho dedičov pomerne, teda žalobca si mohol vybrať, od ktorého dediča bude časť dlhu, na neho pripadajúcu požadovať a od ktorého nie. Z uvedeného je zrejmé, že o nerozlučnosť spoločenstva sa v prípade podielových dlžníkov jednať nemôže. Žalovaná v 2. rade zároveň v podanom odvolaní namietala, že sa súd prvého stupňa nevysporiadal s premlčaním nároku žalobcu. Žalobcovi nie známe, že by bola zo strany žalovanej v 2. rade vznesená námietka premlčania, preto považuje žalobca túto námietku v podanom odvolaní za nedôvodnú. Žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Levice zo dňa 04. 06. 2018, č. k. 16C/160/2015-240 v časti napadnutej odvolaním žalovanej v 2. rade potvrdil.

8. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti I. výroku, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach odvolania podaného žalovanou v 2. rade (§ 379 CSP, § 380 CSP) a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia zistil, že odvolanie žalovanej v 2. rade nie je dôvodné. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP).

9. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobou doručenou súdu dňa 30. 05. 2014, sa žalobca voči žalovaným v 1. až 4. rade domáhal zaplatenia sumy 3.898,29 eura s úrokom za úver vo výške 7,49 % ročne zo sumy 2.750,24 eura od 19. 12. 2013 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.898,29 eura od 19. 12. 2013 do zaplatenia. Svoj žalobný návrh odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o stavebnom sporení č. 2525395 7 02 bola s J. R., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom Q. XX/X, P. M. F. ako dlžníkom a žalovanými v 3. a 4. rade uzatvorená Zmluva o mimoriadnom medziúvere č. 2525395 4 03 a stavebnom úvere č. 2525395 7 02 zo dňa 06. 07. 2006, v súlade s ktorou poskytol žalobca dlžníkovi mimoriadny medziúver vo výške 3.319,39 eura. Dlžník sa zaviazal do pridelenia cieľovej sumy splácať úroky mimoriadneho medziúveru 7,49 % ročne a pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 20,75 eura a do nasporenia 40 % cieľovej sumy vkladať na účet stavebného sporenia pravidelné mesačné vklady vo výške 16,60 eura. Po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení sa dlžník zaviazal splácať stavebný úver vrátane úrokov vo výške 4,70 % ročne pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 29,04 eura. Žalovaní v 3. a 4. rade prevzali ručením na seba

povinnosť uspokojiť pohľadávku, ak ju neuspokojí dlžník. Dlžník zomrel dňa XX. XX. XXXX. Dedičmi po dlžníkovi sa na základe právoplatného osvedčenia o dedičstve zo dňa 31. 05. 2013 sp. zn. 2D/101/2011, 1 Dnot 138/2011, stali žalovaní v 1., 2. a 3. rade. Žalovaní v 1. a 2. rade porušili zmluvne dohodnuté podmienky a medziúver prestali riadne a včas splácať. Listom zo dňa 27. 11. 2013 žalobca odstúpil od úverovej zmluvy a vyzval žalovaných v 1. a 2. rade, aby v 7-dňovej lehote vrátili zostatok úveru. Žalovaní v 1. a 2. rade peňažné prostriedky nevrátili. O odstúpení od zmluvy boli upovedomení aj žalovaní v 3. a 4. rade. Na základe úverovej zmluvy žalobca naďalej úročil istinu dohodnutým úrokom za úver vo výške 7,49 % ročne, v dôsledku čoho dlžná suma ku dňu odstúpenia vo výške 3.886,27 eura pozostávala z istiny 2.750,24 eura, z nezaplatených úrokov za úver a z nezaplatených poplatkov ku dňu odstúpenia od zmluvy v celkovej výške 1.136,03 eura. Podľa úverovej zmluvy a všeobecných podmienok pre zmluvy o stavebnom sporení, účinnosťou odstúpenia sa rozumie deň, kedy bolo dostúpenie od zmluvy doručené všetkým žalovaným. Účinnosť odstúpenia nastala dňa 18. 12. 2013. Dlžná suma ku dňu účinnosti odstúpenia od zmluvy predstavovala sumu 3.898,29 eura, pričom pozostáva z istiny 2.750,24 eura, z nezaplatených úrokov za úver a z nezaplatených poplatkov vo výške 1.148,05 eura. V súlade s čl. VII bod 8 úverovej zmluvy následne žalobca úročil celý zostatok dlhu úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne. Žalobca písomným podaním špecifikoval uplatnený nárok a to tak, že na základe Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 06. 07. 2006 poskytol žalobca dlžníkovi mimoriadny medziúver č. 2525395 4 03 vo výške 3.319,39 eura. V zmysle čl. II časť „Mimoriadny medziúver“ Úverovej zmluvy žalobca účtoval poplatok za spracovanie medziúveru vo výške 116,18 eura a poplatok za zmenku vo výške 16,60 eura. V zmysle čl. II časť „Mimoriadny medziúver“ Úverovej zmluvy boli tieto poplatky zaúčtované pri prvej výplate medziúveru, takže celková výška vyplateného medziúveru bola znížená o tieto poplatky. V zmysle Úverovej zmluvy sa dlžník zaviazal do pridelenia cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení splácať úroky mimoriadneho medziúveru v sadzbe 7,49 % ročne mesačnými splátkami vo výške 20,75 eura a zároveň na konto sporenia poukazovať pravidelné mesačné vklady vo výške minimálne 16,60 eura mesačne. Jednotlivé splátky boli splatné do 15. dňa v mesiaci. Vklady na konto medziúveru slúžili na úhradu splatných úrokov a vklady na konto sporenia na nasporenie sumy potrebnej na pridelenie cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení. Z dôvodu porušenia splácania splátok v zmysle Úverovej zmluvy žalobca listom zo dňa 27. 11. 2013 od Úverovej zmluvy odstúpil. Ku dňu odstúpenia od Úverovej zmluvy žalobca v zmysle čl. VII. Bod 9. Úverovej zmluvy zúčtoval nasporené prostriedky na konte sporenia s kontom medziúveru. Na konte sporenia bola ku dňu odstúpenia od Úverovej zmluvy nasporená suma 569,15 eura. Toto zúčtovanie konta sporenia s kontom medziúveru bolo započítané na istinu úveru, pričom ku dňu 27. 11. 2013 bola výška pohľadávky 3.886,27 eura a pozostávala z istiny vo výške 2.750,24 eura (rozdiel medzi poskytnutým úverom 3.319,39 eura a zúčtovaním s konto sporením 569,15 eura), nezaplatených 7,49 % ročne úrokov za úver zo sumy 3.319,39 eura od 27. 11. 2013 vo výške 713,69 eura, nezaplatených poplatkov v celkovej výške 422,34 eura (sumy všetkých poplatkov za vedenie úverového účtu, z poplatkov za 1. upomienky, poplatkov za 2. upomienky, poplatkov za predžalobné upomienky a poplatkov za zmenu splátkového plánu, účtovaných na konto medziúveru). Žalovaná suma vo výške 3.898,29 eura predstavuje výšku dlhu k 18. 12. 2013 a pozostáva z istiny 2.750,24 eura, nezaplatených úrokov za úver vo výške 725,71 eura a nezaplatených poplatkov vo výške 422,34 eura, pričom naďalej sa úročí v súlade s čl. VII. Bod 8 Úverovej zmluvy úrokom z omeškania od 19. 12. 2013 vo výške 5 % ročne. Súd prvej inštancie vydal dňa 04. 06. 2018 napadnutý rozsudok pod č. k. 16C/160/2015-240. Žalovaná v 2. rade podala v zákonnej lehote proti uvedenému rozsudku v časti jeho I. výroku odvolanie a vec bola predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní.

10. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Ustanovením § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len

na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

12. Odvolací súd v zmysle § 379 a § 380 CSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, nakoľko bola jeho argumentácia vecne správna, objektívna, presvedčivá a v neposlednom rade v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR ako aj nálezmi Ústavného súdu SR. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré žalovaná v 2. rade uvádzala v odvolaní vyriešil už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, pričom rozhodnutia prvoinštančné a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a druhoinštančné konanie tvoria jeden celok. Odvolací súd dospel teda k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania a odvolacie dôvody žalovanej v 2. rade uvedené odvolaní, odvolací súd konštatuje, že podané odvolanie žalovanej v 2. rade nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej, ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom odvolací súd zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; pokiaľ sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov. Odvolací súd nezistil nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie ani v jednej z odvolateľkou namietaných okolností. Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil a riadne zdôvodnil a odvolací súd sa s jeho odôvodnením plne stotožňuje a poukazuje naň ako na svoje vlastné.

13. Postupujúc v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd len na zvýraznenie správnosti rozsudku v napadnutej časti uvádza, že súd prvej inštancie správne posúdil záväzkový vzťah medzi stranami podľa Obchodného zákonníka (zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere) ako aj zákona o stavebnom sporení (zmluva o stavebnom sporení), čiže v žiadnom prípade nemôže ísť o spotrebiteľskú zmluvu, kedy by súd mal žalovaným priznať ochranu spotrebiteľa, nakoľko uvedené vylučuje samotné ust. § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31. 12. 2007 (podľa ktorého sa tento zákon nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu) ako aj ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (predmetné ustanovenie výslovne uvádza, že spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné doplátne zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55).

14. Rovnako správne zdôvodnil súd prvej inštancie aj mieru zodpovednosti každého dediča za poručiťove dlhy. Zodpovednosť dediča je ohraničená cenou nadobudnutého dedičstva. Dlhy sa uspokojujú z dedičovho majetku, nielen z vecí, ktoré zdedil. Občiansky zákonník vychádza pri úprave zodpovednosti dedičov zo zásady zodpovednosti v rozsahu ceny zdedeného majetku, nie zo zásady zodpovednosti výlučne zdedeným majetkom. Pomerná zodpovednosť viacerých dedičov je delenou zodpovednosťou, a preto veriteľ nemôže uplatniť svoju pohľadávku voči hociktorému z dedičov, ale môže požadovať len jej pomernú časť pripadajúcu na konkrétneho dediča. Dedič zodpovedá za primerané náklady spojené s pohrebom poručiťeľa a za poručiťove dlhy, ktoré na neho prešli poručiťovou smrťou. Predmetom zodpovednosti dedičov sú len tie povinnosti, ktoré vznikli do okamihu poručiťovej smrti a ktoré smrťou nezanikli. Zodpovednosť dedičov je delená, pričom každý z nich zodpovedná za uvedené náklady a dlhy len v rozsahu ceny svojho dedičského podielu k cene celého dedičstva. Pohľadávka prípadných veriteľov sa takto rozkladá na jednotlivých dedičov podľa počtu dedičov a ceny každého jednotlivého dedičského podielu. Preto, ak je žalovaných viac osôb na tom základe, že ako dedičia sú povinní plniť záväzky poručiťeľa, nejde na strane žalovaných o prípad nerozlučného spoločenstva. Povinnosť dlžníka zo solidárneho záväzku nezakladá solidaritu medzi spoludedičmi v tom smere, že by niektorý z nich zodpovedal inak, ako podľa pomeru toho, čo z dedičstva nadobudol, k celému dedičstvu. Súd prvej inštancie správne určil, že čistá hodnota dedičstva, v rámci ktorej zodpovedá žalovaná v 2. rade za záväzky poručiťeľa predstavuje sumu 3.130,39 eura, pričom na základe osvedčenia o dedičstve č. k. 2D 101/2011-129 zo dňa 31. 05. 2019 každý z dedičov nadobudol dedičstvo v 1/5-ine. Žalovaná v 2. rade bola správne zaviazaná na úhradu žalovanej sumy vo výške 1/5 zo

sumy 3.898,29 eura s príslušenstvom, avšak s plnením len do výšky nadobudnutého dedičstva, ktorého hodnota je 3.130,39 eura.

15. Odvolací súd preskúmal dôvodnosť námietky premlčania uplatnenej žalovanou v 2. rade v odvolaní, avšak s poukazom na ustanovenie § 366 CSP na ňu prihliadnuť nemohol. Žalovaná v 2. rade na túto skutočnosť v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nepoukázala. Ide teda o novotu v rámci odvolacieho konania, kedy prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany možno použiť v odvolacom konaní, ak neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, avšak prihliadnuť na ne môže súd v prípade splnenia taxatívne uvedených prípadov. V danom prípade súd nevzhliadol ani jeden z prípadov uvedených v § 366 písm. a) až d) CSP, kedy by mal na nové skutočnosti prednesené žalovanou v 2. rade prihliadnuť a vykonať tak dokazovanie. Odvolací súd poukazuje na vecnú správnosť napadnutého rozsudku ako aj na spôsob vykonania dokazovania. Z týchto dôvodov odvolací súd postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je dostatočné, logické, presvedčivé a právne správne, obsahuje odpovede na všetky relevantné právne otázky v konaní vznesené, a ktoré v súlade s procesnými zásadami formulovanými v Civilnom sporovom poriadku aj boli aplikované.

16. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP v jeho napadnutej časti potvrdil.

17. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, aj napriek tomu, že žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, nakoľko žalobcovi žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli a ani si ich neuplatnil. Odvolací súd síce v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 CSP mal rozhodovať len o nároku na náhradu trov odvolacieho konania, ale keďže v takom prípade by o výške náhrady trov odvolacieho konania po právoplatnosti rozhodnutia musel rozhodovať podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie, aj keď už v čase rozhodovania odvolacieho súdu bolo zrejmé, že žalobcovi žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli a žalobca si zároveň tieto ani neuplatnil, preto v záujme, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá rozhodol odvolací súd tak, že žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

18. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.